

Yaşamadan Ölmeyeceğim

MAUD ANKAOUA

YAŞAMADAN ÖLMEYECEĞİM
MAUD ANKAOUA

Özgün adı: Respire!

©2020, Éditions Eyrolles, Paris, France

©2020 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-74632-0-3

1. Baskı: Mart 2021

Çeviri: Gülşah Ercenk

Editör: Hevdan Sönmez

Redaksiyon: Şebnem Soral

Son Okuma: Acar Erdoğan

Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık

Kapak Tasarım: Deniz Yükselci Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul

Sertifika No: 20699

YAN PASAJ YAYINEVİ

Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul

Sertifika No: 49450

info@yanpasaj.com

www.yanpasaj.com

Yaşamadan Ölmeyeceğim

MAUD ANKAOUA

Çeviren: Gülşah Ercenk

**YAN | PA
SAJ**

Maud Ankaoua 1971 yılında doğdu. Nottingham, Oxford ve Science Po.'da eğitim gördü. Henüz yirmi altı yaşındayken bir reklam ajansının yöneticisi olmayı başardı. Bu dönemde kalp rahatsızlığı yaşadı ve ameliyat oldu. İşine o kadar bağlıydı ve öylesine yoğun çalışıyordu ki doktorların tavsiyesine uymayarak ameliyattan iki hafta sonra iş hayatına koşar adım geri döndü.

2010 yılında çalıştığı şirketin satılmasıyla birlikte kendini büyük bir boşluk ve tükenmişlikte bulunca hayatını sorgulamaya başladı ve ona sunulan yeni iş tekliflerini reddederek ani bir kararla, bir Şerpa eşliğinde yapacağı beş haftalık Himalaya seyahatini organize etti. O zamanki durumunu ve bu deneyimini şöyle aktarıyor:

“Farklı bir biçimde yaşamayı öğrenmek için radikal bir değişime ihtiyacım vardı. Tükenmekten çok korktum. Bu, benim için ölüm kalım meselesiydi... Oraya gidince yeryüzüne inmiş gibi hissettim, ikinci bir şans gibiydi. O insanlar yaşamın dayandığı temelleri unutmamışlar ve böylece benim de hayatımı kurtardılar! Size anlatmak istediğim hikâye de işte bu.”

Bugün hâlen Paris'te yaşayan Maud Ankaoua, yeni teknolojiler ve sağlık sektöründeki yöneticilere yatırım fonu danışmanlığı veriyor ve her yıl projeleriyle umut vadeden otuz beş yaş altı girişimcileri ödüllendiren iiAwards'ın jüri üyeliğini yapıyor.

Yazarın ilk kitabı olan *Bugün Kalan Hayatımın İlk Günü*, 2019 yılında yine Yan Pasaj Yayınevi tarafından yayımlandı.

Gülşah Ercenk 1991 yılında Hacettepe Üniversitesi Fransız Dili Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. Cezayir Büyükelçiliğinde çevirmen, Paris Türk Büyükelçiliğinde büyükelçi sekreteri olarak çalıştı. Farklı yayınevlerine Fransızcadan Türkçeye kitaplar çevirdi. Hâlen Kanada'da yaşayan Ercenk, anaokulu öğretmenliğiyle birlikte çeviri yapmaya devam etmektedir.

*Yirmi yıldır benimle yan yana yol alan sevdiğime,
bana ben olma cesareti veren siz okurlarıma
harika bir yolculuk diliyorum.*

Tüm minnettarlığımıla,

Maud

Sevgili okurlar,

Her sabah uyanır uyanmaz okuduğum mesajlarınızdan ne kadar etkilendiğimi ve bana güvenerek onları paylaştığınız için ne kadar onur duyduğumu bilmenizi isterim. Her karşılaşmamızda kulağıma fısıldadıklarınız beni çok duygulandırıyor. Beni bütün yaralarım, bütün çatlaklarım, bütün zayıflıklarım –aynı zamanda güçlerimle– olduğum gibi kabul ederek bana hediyelerin en güzelini veriyorsunuz. Olduğum kişi olma fırsatını verdiğiniz için sizlere teşekkür ederim. Bana olan sevginizi ifade etme cesareti gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Sevginiz sayesinde her gün biraz daha ilerliyor, biraz daha büyüyor ve kendimi daha özgün, daha gerçek ve daha tamamlanmış hissediyorum.

İlk romanım yayımlandığından beri aramızda o kadar çok şey yaşandı ki... İçimde, yine sizler için, olmama izin verdiğiniz gibi bütün içtenliğimle ve filtresiz olarak bu ikinci romanı yazma isteği hissettim. Bugün Kalan Hayatımın İlk Günü adlı romanımı hayallerimin çok ötesine taşıyan, bana kapılarını sonuna kadar açan ve cümlelerimi büyük bir heyecanla etraflarına yayan siz okurlarımın kişisel yolculuğunda yardımcı olması ümidiyle, hayattan edindiğim tecrübeleri ve keşfettiklerimi paylaşmak istedim.

Sizleri bu kitaptaki yeni dostlarımla tanıştırmak için sabırsızlanıyorum, umarım onları seversiniz... Her hâlükârda, kendileri sizlerle tanışmak için can atıyorlar.

Sizler artık benim dünyamın bir parçasısınız. Aramızda oluşan bağı açıklamaya çalışmayacağım, zira onu yaşıyorum...

Bir dahaki karşılaşmamıza kadar kendinize iyi bakın, hepimizi sevgiyle kucaklıyorum.

Henüz tanışmamış olduklarımıza da yakında görüşmek üzere diyorum!

İyilikle kalın.

*En derin sevgilerimle,
Maud*

Hindistan Cevizi Tadında

*“İnsanların her zaman tavsiyeye ihtiyaçları yoktur;
bazen sadece ellerini tutan bir ele, kendilerini dinleyen
bir kulağa ve onları anlayan bir kalbe ihtiyaçları vardır.”*

–MARCEL PRÉVOST

“Çok yazık! *Coco- loco*’larımı tatmadan gideceksiniz!”

Malo olduğu yerde sıçrayınca elindeki silahın soğuk nam-
lusu ter içinde kalmış şakağından uzaklaştı.

“Kimsiniz? Odamda ne yapıyorsunuz?”

Karşısında duran yaşlı kadın, yüzünde olağanüstü bir gü-
lümsemeyele ona bakıyordu. Elbisesinin üzerine geçirdiği
mutfak önlüğü, arkada toplanmış kır saçları ve havada asılı
kalan eliyle genç adamın gözlerinin tam içine... En fazla bir
buçuk metrelik boyuna rağmen yaşlı kadından çok büyük bir
güç ve sükûnet yayılıyordu. Çevik adımlarla çalışma masasına
yaklaşıp içinde küçük, yuvarlak tatlıların olduğu alüminyum
kabı uzattı. Odayı bir anda mis gibi Hindistan cevizi kokusu
kapladı.

“Kızım, Tayland’ın en lezzetli *coco- loco*’ları olduğunu
söyler.”

“Yapmayın... Gördüğünüz gibi şu an bunun hiç sırası de-
ğil. Beni korkuttunuz. Az daha elimden bir kaza çıkacaktı.”

Bu kadın nereden çıkmıştı böyle? XSoftware’de üç aydır çalışıyor olmasına rağmen Malo onu daha önce görmemişti. Tam da hayatının en önemli kararını almış olduğu anda neden aniden karşısında belirmişti ki? Tanımadığı birinin planlarını altüst etmesine izin verecek değildi. Öfkesi çaresizliğine baskın geldi.

“Odamdan çıkar mısınız lütfen!”

Yaşlı kadın elindeki kabı usulca çalışma masasının üzerine bıraktıktan sonra bir adım geriledi. Kaptan yayılan hoş kokular Malo’nun burun deliklerini okşadı. Fakat yaşlı kadın çıkmak için en ufak bir hamlede bulunmadığı gibi, tek kelime etmeden gülümseyerek olduğu yerde dikilmeye devam etti. Gözlerindeki dingin ve anlayış dolu ifadeden etkilenen genç adam, elindeki silahla birlikte gardını da indirdi.

Kahretsin! dedi içinden. *Büyük yolculuğumdan bile kaçacağım!*

Kadın usulca çalışma masasına yaklaşıp eline aldığı tatlıdan bir lokma ısırıldı.

“Bana güven, tadına bir bak, sıcakken çok daha güzel oluyor. Sonra istediğin kadar ateş edersin.”

“Sonra ateş edersin” mi? Kadın benimle resmen alay ediyor!

“Size güvenmek mi? Kim olduğunuzu dahi bilmiyorum.”

Yaşlı kadın elini ağzının üzerine bastırıp lokmasını bitirinceye kadar bekledi.

“Affedersiniz, kendimi tanıtmadım. İsmim Phueng, temizlikçiyim.”

Elini o kadar ısrarlı bir şekilde uzattı ki sonunda Malo onu sıkmak zorunda kaldı.

Öz Geçmiş

“Zeki insanları işe alıp sonra onlara ne yapmaları gerektiğini söylemek hiç mantıklı değil.”

–STEVE JOBS

Üç ay önce.

“Off şu kıçın güzelliğine bakar mısınız!” diye haykırdı Matthieu kendinden geçmiş bir hâlde.

“Kendine hâkim olsan iyi olur,” diye cevapladı insan kaynakları müdürü Marie-Odile, cam bölmenin ardından meraklı gözlerle şirkete yeni gelen elemana bakarken.

Malo ona şirketi gezdiren XSoftware’in CEO’su Bertrand’in yanında koridor boyu ilerliyordu.

“Bence değişimden bir hayli kazançlı çıktık!” diye ilave etti Matthieu. “Diplodocus gitti, yerine Keanu Reeves geldi, artık sabahları uyanmak büyük bir zevk olacak.”

Uzun boyu, çekik gözleri, alnına düşen saçları ve kemikli yüzüyle Malo’nun Amerikan aktörünü andıran bir havası olduğu doğrudu. Gri renk takım elbisesinin içine giydiği yakası açık beyaz gömleği ve omzunda çapraz olarak taşıdığı bilgisayar çantasıyla son derece şıktı. Onun yanında Bertrand–namıdiğer “Diplodocus”– genç adamın adımlarına yetişmek

için koca göbeğinin peşi sıra hızlı adımlarla yürüyordu. Kısa boyu ve şişko karnıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Marie-Odile hayranlık dolu bakışlarını Malo'dan ayırma-
dan öz geçmişinin bir dökümünü yaptı.

“Parlak sicilini sen de gördün! Harvard ve Columbia üniversitelerinden sonra bir de Silikon Vadisi! Üstelik henüz otuz yaşında bile değil!”

Matthieu ekledi:

“Google'dan baktım. Bütün ekonomi basını ondan olağanüstü bir strateji uzmanı diye bahsediyor! Bilişim teknolojileri alanındaki şirketini borsada satarak servet kazanmış. O günden beri de danışmanlık yaptığı bütün şirketler bir numara yükseliyormuş. Bize de servete mal olacak!”

“Bakıyorum da içindeki finans müdürü hâlâ ölmemiş!”

Matthieu yeni elemanın öz geçmişini yakından incelemek için Marie-Odile'in arkasına geçip parmağıyla hobiler bölümünü işaret etti:

“Gastronomi ve yelken! O melek yüzüne uzun süre karşı koyabileceğimi zannetmiyorum.”

Zoé kapıdan içeri girdi.

“Baş başa vermiş ne kaynatıyorsunuz bakalım?” diye sordu Matthieu'nün Malo'nun fotoğrafının önünde eridiğini görünce.

Marie-Odile, “Bu saatte mi işe geliyorsun?” diye çıkıştı.

Genç stajyer elinde tuttuğu vizesini salladı.

“Sekiz ay uzatıldı, sayende Mao! Hazırladığın dosya kursosuzdu, çok kolay verdiler. Gerçi bir damga için iki saat beklettiler, o ayrı!”

Üç kafadar onun hakkındaki yorumlarına devam ederlerken Malo da bir yandan şirketi, bir yandan da Bertrand ile ekibi arasındaki sorunları keşfetmeye devam ediyordu. CEO açık çalışma alanlarından birine her girdiğinde çalışanların

yüzündeki gülümseme siliniyor, bakışlar öne eğiliyor, ortam geriliyordu. Bertrand'ın çalışanlarının güvenini kaybettiği açıkça belliydi. Sabahki ekip toplantısı da tuz biber olmuştu: Alkolün etkisiyle çalışanlarını aşağıladıktan sonra koltuğuna yığılıp kalmış, ekibin çaresizlik dolu bakışlarına Malo tek başına göğüs germek zorunda kalmıştı.

“CEO’nuza yardımcı olmak amacıyla buradayım,” diye söze girmişti. “Hepinizin bildiği üzere şirketinizi satın alan K-Invest’in sizin için çok büyük hedefleri var.”

Malo son üç yıldır çeşitli yatırım fonları adına pek çok görev üstlenmişti. K-Invest de satın aldığı XSoftware adlı bu küçük yazılım şirketinin yeniden yapılandırılması için ona başvurmuştu.

Çalışanlardan biri sözünü kesmişti.

“Lafi hiç gevelemeyin, aylardır yolunda giden tek bir şey yok! Ne hâlde olduğunu görmüyor musunuz?” diye sormuştu Bertrand’ı işaret ederek.

Malo durumu toparlamaya çalışmıştı:

“Zaten benim asıl görevim de CEO’nuzla birlikte en doğru yönü belirlemek olacak.”

Malo finansal analiz konusunda olağanüstü yeteneklere sahip olmakla birlikte, insan ilişkileri konusunda fazla becerikli sayılmazdı. Zorluklar ve acılarla büyüdüğü için beyni kendini düşünce, mantık ve strateji dışında her şeye kapatma eğilimindeydi.

“Haydi, herkes işinin başına,” diye kestirip attıktan sonra Bertrand’ı kolundan tutup kapıya yönelmişti.

“İşin kolayına kaçıyorsunuz,” diye söze girmişti başka bir mühendis. “Sözüm ona heyecan verici ve tatmin edici bir macera için Paris’ten kalkıp buraya kadar geldik ama şu hâlimize bakın. Aylardır tam bir belirsizlik içindeyiz!”

“Alkol kokusu içindeyiz demek daha doğru olur,” diye mırıldanmıştı bir diğeri. “Hiçbir plan program yok; bol bol hakaret, stres, baskı, tehdit var. Marie-Odile ve Matthieu bizim için

ellerinden geleni yapıyor olsalar da ne yönümüz belli ne de kılavuzumuz. Bu şartlarda araştırmalarımızı nasıl yürütebiliriz?”

Malo, “Bütün bunları belirlemek benim görevim,” diyerek işin içinden çıkmaya çalışmıştı.

“Bütün bunları görmek için bir denetçiye gerek yok, denetlemeyi ben de yaparım! Bizim bir CEO’ya ihtiyacımız var!”

Bu sözler üzerine araştırma sorumlusu ayağa kalkıp gitmiş, diğerleri de onu takip etmişti.

O toplantıdan beri durumda pek bir değişiklik olmamıştı. Aslında birkaç hafta sürmesi gereken görevinin uzama ihtimali olduğunu anlayınca Malo’nun bütün şevki kırılmıştı ve gerçekten de burada geçirdiği aylar, şirketteki atmosferin ne kadar kötü olduğunu kanıtıydı. Sabahın ilk saatlerinden itibaren Bertrand’dan yayılan alkol kokusu, günlük viski tüketim miktarına bağlı gibi görünen dengesiz yönetim biçimi hakkında çok şey söylüyordu. Malo onu sık sık, camdan giren güneş ışınlarının altında elinde boş bir içki şişesiyle deri kanepe horlarken buluyordu. CEO, şirketin raporlarından ve genç danışmanının arabuluculuk tekliflerinden ziyade içkisinin kalitesiyle meşgul gibiydi.

Durum Malo için tahammül edilmez bir hâl almaya başlamıştı. Üstelik Asya kıtası kendisini hiçbir zaman cezbetmediği gibi New York’tan ayrılması da son derece ani olmuştu. Bir yandan Manhattan’daki çatı katı dairesini özleyiyor diğer yandan da bir süredir tekrarlayan baş ağrıları huzursuzluğunu iyice artırıyordu. Bir an önce evine ve kendisini bekleyen çok daha heyecan verici görevlere dönmek için sabırsızlanıyordu.

Bu nedenle, artık sayısını unuttuğu durum değerlendirmelerinin sonuncusunda kararını vermişti: K-Invest’i arayacak ve dürüstçe gerçeği söyleyecekti. Bertrand’ı bir rehabilitasyon merkezine göndermenin ve genç mühendisleri teşvik edip

yaratıcılıklarını yeniden kamçılacak yeni bir genel müdür atamanın zamanı gelmişti.

Aslına bakılırsa söyleyecek daha fazla şeyi yoktu. Yatırımcılara edeceği bir telefonla gerçek hayatına, kendisine şevk ve saygı duyulan bir iş insanı olma gücü veren hayatına geri dönebilecekti.

Tam onu yeniden özgürlüğüne kavuşturacak telefonu etmeye hazırlandığı esnada ceketinin cebinde titreşimdeki telefonunun çaldığını hissetti. Cevap vermeye fırsat bulamadan kapanan telefon, Bangkok'a geldiğinde sağlık kontrolünden geçerken büyük bir tesadüf eseri karşılaştığı çocukluk doktoru Marc'tan geliyordu. Çocukluğunda, yalnız olduğu günlerde, yani annesinin ölümünden sonra hemen hemen her gün, okul çıkışı ödevlerini Marc'ın evinde yapmıştı. Marc'ın telesekretere bıraktığı mesaj kanını dondurmuştu:

“Birbirimizi uzun süredir tanıyoruz, o yüzden lafi fazla gevelemeyeceğim, tomografi beyinde önemli bir sorun olduğunu gösteriyor. Bir an önce hastaneye gelsen iyi olur. Öğlene kadar burada olacağım.”

Malo çektiği baş ağrılarının masum olmadığını o an anlamıştı. Ancak kendisini neyin beklediğinin bilincine iki saat sonra, hastaneye ulaştığında varacaktı.

Doktor Marc Dormeuil'in kapısının önünde beklerken odadan gelen konuşmalara kulak misafiri olmuştu:

“Düşünceli gördüm seni Marc, her şey yolunda mı?”

“Bitişim!”

Malo, kahve makinesinin gürültüsüne rağmen doktorun sesini tanımıştı.

“Sandler dosyası yüzünden mi?” diye sormuştu meslektaşı. Kendisinden bahsettiklerini anlamıştı.

“Evet, bu sabah telefonuna mesaj bıraktım ama ona bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“Az önce toplantıda da konuştuğumuz gibi, yapılabilecek hiçbir şey yok; çok ender görülen bir beyin dejenerasyonu söz konusu.”

“Biliyorum, beni delirten de bu zaten. Bu yaşta bir bitkiye dönüşecek olması!”

“Benim ilgilenmemi ister misin?”

“Hayır, bunu yapmak bana düşer. Bu türden vakalara asla alışamayacağım, bazen mesleğimden nefret ediyorum.”

Odaya kurşun gibi bir sessizlik çökmüştü. Malo, duvara tutuna tutuna arkasını dönmüş ve bedenini çıkış kapısına kadar sürüklemişti.

Bir süre sokaklarda rastgele yürüdüktan sonra günün geri kalanını odasına kapanarak geçirmişti. Tamamen sersemlemiş bir hâldeydi. Hayatı, saatlerce, acıdan şişmiş nemli gözlerinin önünden bir film şeridi gibi geçmişti: annesini bir kazada kaybetmesi, kendini önce alkole sonra da tamamen işine verip onu büyükanne ve büyükbabasının yanına gönderen babasının korkaklığı, çok özlediğini kendine itiraf etmekten kaçındığı Kaptan ile Manou ve... Justine. Ne yapıyordu acaba? Bir an için aklından onu aramayı geçirmiş ancak bundan derhâl vazgeçmişti. Neye yarardı ki?

Alkol aramak için doğrudan Bertrand'ın odasına girmiş, eline geçirdiği viski şişesini genel müdürün koltuğuna oturup bir dikişte içmişti. Alkol her ne kadar gırtlakını yırtmışsa da duygularının şiddetini azaltmaya kâfi gelmemişti.

Yarı sarhoş hâlde mekanik hareketlerle Bertrand'ın masasının çekmecelerini karıştırırken silahı bulmuştu.

Derin bir nefes aldıktan sonra silahı şakağına dayayıp gözlerini kapatmış ve içinden saymaya başlamıştı:

1, 2...

Deal!*

*“Yaşamımızın kalan yılları, yaşamış olduğumuz
bütün yıllardan daha önemlidir.”*

—LEV TOLSTOY

“Tamam Phueng, dinleyin, tatlılarınızın enfes olduğundan hiç kuşkim yok ama bu akşam bunun için uygun zaman değil, zira hiç havamda değilim!”

“Anlıyorum ama hayattasın en azından!”

Kadının yorumu karşısında Malo'nun âdeta dili tutuldu. Phueng ağır Asya aksanına rağmen Fransızcayı gayet iyi konuştuğu gibi şaşırtıcı bir öz güvenle kendisine “sen” diye hitap ediyordu.

“Fransızca konuşabiliyor musunuz?”

“Evet. Yıllardır ders alıyorum, çünkü bu benim için çok önemli.”

Konuşurken yaşlı kadının gözleri parlıyordu.

“Zor bir dil, ayrıca Taycadan da çok farklı... Bana bu akşam biraz pratik yapma imkânı verdiğin için sana müteşekkirim. Karşılığında sana ne sunabilirim?”

* (İng.) Anlaştık! (*e.n.*)

“Tabii ki hiçbir şey! Hem zaten daha fazla çene çalacak vaktim de yok.”

“Evet, temizlikçinle konuşmaktan çok daha önemli işlerin olduğunu tahmin edebiliyorum!” diye cevapladı gülümseyerek.

Malo bir an kadının kendisiyle dalga geçtiğini düşünse de ses tonundan samimi olduğu anlaşılıyordu. Masanın üstünde duran şişeden bir yudum su içtikten sonra kadının hazırlamış olduğu o ünlü tatlılardan birini eline alıp tadına baktı. Dışı karamelize olmuş, içi ılık Hindistan cevizi sütüyle dolu olan tatlı, gecenin burukluğunu yumuşattı. Tatlının ortasındaki lotus çekirdeği dişlerinin arasında ktırdadı.

Phueng pürdikkat vereceği hükmü bekliyordu.

“Gerçekten de çok lezzetliler!”

“İkincisi çok daha lezzetli, göreceksin.”

Bir an sustuktan sonra devam etti:

“*Coco- loco*’larıma burun kıvırdığını fark etmişim çünkü masana bıraktığım kabı her akşam hiç açılmamış bir hâlde çöp sepetinde buluyordum.”

“Yemeğini masamda bırakan sizdiniz öyleyse!”

“Hayır, onu senin için bırakıyordum! Tıpkı diğer tüm çalışanların masasına bıraktığım gibi. Görünüşe bakılırsa hepsi tatlılarımı çok seviyor, sen hariç!”

Bir tane daha alması için parmağıyla kabı işaret etti. Malo istediğini yaptı.

“Gözlerini kapat ve dokusuyla tadına odaklan.”

Hafif şekerli lezzetler, uyarılmış tat tomurcuklarını okşuyor; içine küçük zevk damlacıkları yayan belli belirsiz duygular gibi birbirlerine karışıyorlardı. Kısacık bir an Malo içinin sevinçle dolduğunu hisseder gibi oldu. Şaşkınlıkla gözlerini açtığında karşısında ona tatmin dolu bir gülümsemeyle bakan Phueng’i buldu.

“Hiçbir ümit olmadığından yüzde yüz emin misin?”

Sonra susup gözlerini kapattı. Malo aniden durumun bilincine vardı. Büronun duvarlarına sıçramış, paramparça olmuş beyninin görüntüsünü gözünün önüne getirince dehşete kapıldı. Acı çeker miydi? Kendini ıskalar mıydı? Artık yaşamamak... Peki ya sonra? Sonrasında ne vardı? Doktorun sözleri kafasının içinde çınladı: “Yapılabilecek hiçbir şey yok”, “En fazla birkaç hafta”. Ölüm kendiliğinden gelene kadar bekleyecek olsa neyle karşılaşırdı? Bunu bilmek istediğinden emin değildi.

“Evet, neredeyse eminim,” diye mırıldandı sonunda.

“Neredeyse emin olmak, yüzde yüz emin olmak değildir. Şu hâlde içinde küçücük de olsa bir parçanın hâlâ umudu olduğunu söyleyebiliriz.”

Yaşlı kadın cevabını beklemeden devam etti.

“Bir günün kaç para eder?”

“Pardon?”

Sorusunu sakince tekrar etti. Malo her şeyi beklerdi de asla böyle bir soruyu beklemezdi.

“Bunun hiçbir önemi yok,” diye geçiştirmeye çalıştı.

Durum rahatsız edici bir hâl almaya başlamıştı. Yaşlı kadının bütün hayatı boyunca çalışarak kazanacağı paranın, Malo’nun müşterilerine kestiği tek bir faturayı dahi ödemeye yetmeyeceğini gayet iyi biliyordu. Ne var ki kadını rencide etmek istemiyordu.

“Aksine, çok önemi var. Haydi, söyle! Bu akşam ciddi konuşuyoruz, ikimizin de boş laflarla harcayacak vakti yok. *Business is business.*”

Onu *dream cake*’lerini tatmaya ikna ettikten sonra, şimdi de aniden paradan bahsetmeye başlayan bu yarı melek yarı şeytan karakter de kimdi böyle?

* (İng.) İş iştir. (e.n.)

Başının ağrısı daha da arttı.

Yaşlı kadın, “Söylesene, kaç para?” dedi sabırsızca.

“Bir günüm 3.000 avro,” dedi Malo nihayet. Gittikçe daha saçma bir hâl almaya başlayan bu konuşmaya bir son vermek istiyordu.

Sonuçta sorduğu sorunun cevabını almıştı!

“Tayland bahtı olarak kaç para ediyor?”

Şaka yeterince uzamıştı. Malo, kendine rağmen ses tonunun sertleştiğini hissetti.

“Neyse, bu kadarı yeter! Boş verin gitsin. Zor bir akşamdı. Gitseniz iyi olur. Bu gecelik iznlisiniz. Her şey için teşekkür ederim, ancak artık evinize gidin!”

Phueng bütün dikkatini parmaklarına vermiş görünüyordu. Onun Tayca bir şeyler mırıldandığını duyunca söylediği miktarı yerel paraya çevirmeye çalıştığını anladı.

“İntiharını otuz gün erteleyebilir misin? Otuz gününü satın alıyorum!”

“Siz delirmişsiniz!”

“Ya sen? Senin de yarım saattir ölü olman gerekiyordu! O yüzden biraz saygılı ol lütfen! Madem henüz hayattasın, bana otuz gününü verebilirsin değil mi? Satın alma önceliğini hak ettiğimi düşünüyorum.”

Phueng’in kullandığı hukuk ve muhasebe tabirleri karşısında afallamıştı.

“Bu kadarcık mı yani!” dedi Malo bozulmuş gibi, gülümsemesine engel olamadan.

“Şirketlerde böyle diyorsunuz değil mi? Neyse, yüzde on indirim ve 45 gün de vade yapar mısınız?”

Phueng anlaşmayı imzalamak için elini uzattı. Hayretler içindeki Malo, bir yerlerde gizli kamera olup olmadığını anlamak için bakışlarını odanın dört bir yanında gezdirdi. Bu

ufak tefek yaşlı kadın ile ondan hiç beklenmeyecek ticari mahareti karşısında gülümsemeden edemedi.

“Şaka yapıyorsunuz değil mi? Benimle dalga geçiyorsunuz?”

“Kesinlikle değil, sana gayet dürüst bir teklifte bulunuyorum. İkimiz de çok kazançlı çıkacağız.”

Yaşlı kadının cüreti ve şoursuzluğu karşısında dili tutulan Malo hiçbir şey söyleyemedi. Öte yandan kadının büyüleyici bir tarafı da yok değildi. Bu kadının, onun üzerinde hiç de alışkın olmadığı ve bu uğursuz gecede yatıştırıcı etkiye sahip bir gücü vardı.

“Peki hayatımdan satın alacağınız otuz günün karşılığında benden istediğiniz ne?”

“Bunu sana zamanı gelince söyleyeceğim.”

“Bütün şartlarını bilmeden körü körüne bir anlaşma imzalayacağımı düşünmüyorsunuz herhâlde!”

“Kaybedecek neyin var?”

“Hareket özgürlüğüm!”

“Bunun seni nereye götürdüğünü gördük,” dedi Phueng alay eder gibi.

Sonra ciddi ve buyurgan bir tonla ekledi.

“Seninle açık konuşacağım çocuk. Her şeyi bırakıp hayatına son vermek için kendini korkunç derecede dışlanmış hissetmiş olmalısın. Benim tecrübeme güven; bu konuda çok şey biliyorum, hatta uzman olduğumu dahi söyleyebilirim. Seni nasıl iyileştireceğimi bildiğimi düşünüyorum. Ve bunun için otuz güne ihtiyacımız var.”

“Kendinizden ne kadar da eminsiniz. Benim ve hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Böyle aniden karşıma çıkıp beni iyileştirebileceğinizi nasıl iddia edebilirsiniz? Çaresiz bir durumda olmam, önüme çıkan ilk şarlatana inanacağım anlamına gelmiyor. O kadar da aptal değilim!”

“Aptal olup olmadığını bilmek için seni yeterince tanımıyorum.”

Malo şaşkınlık içinde sordu:

“Peki bütün bu hikâyeden benim kazancım ne olacak? Hayatımın otuz gününü satın almanız bana ne sağlayacak? Bu paraya ihtiyacım yok, çünkü zaten öleceğim!” Bakışlarını önüne eğdi. “Bir ay sonra hâlâ hayatta olup olmayacağımı bile bilmiyorum.”

“Bir müşteri seninle bir anlaşma imzaladığında ona bunun sana ne sağlayacağını sormaktan ziyade, kendisine neler kazandıracağını açıklıyorsun değil mi çocuk?”

Phueng’in dâhiyane bir ticaret kafasına sahip olduğuna kuşku yoktu. Onu nakavt etmek istermiş gibi omuzlarını dikleştirdi:

“Ama yine de sana ne kazanacağını söyleyeyim: En iyi ihtimalle iyileşeceksin, en kötü ihtimalle ise iyileşemeyeceğinden yüzde yüz emin olacaksın!”

Hastalığı hakkında en ufak bir fikri yokken ve bir doktor olmadığı da barizken nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Malo yaşlı kadının kendisi için hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Bu maskaralığa bir son vermek için gereken her şeyi yapmaya razıydı. Bununla birlikte, yaşlı kadının bir kez daha kontrat imzalamışçasına uzattığı elini otomatik bir hareketle sıktı.

“Bugünden itibaren günlerin bana ait! İlk gün kalibrasyon yapacağım.”

“Kalibrasyon?” diye tekrar etti Malo mekanik bir sesle.

“Evet, ayarlama. Bugünlük işlerini düzenlemek için serbestsin.”

“Nasıl yani?”

“Onu ben bilemem. Buradaki görevini tamamlayıp iş arkadaşlarına söylemek istediğin her şeyi söyledin mi?”

“Hayır, tam aksine!”

“O hâlde işe buradan başla.”

“Ama onlara ne söylememi istiyorsunuz?”

“Kalbindekileri. Üç aydır ağzını dahi açmadan sana hiç de uygun olmayan bir durumu seyretmekle yetiniyorsun. Biraz kendini göstermenin zamanı geldi.”

“Bana bunun için para ödemiıyorlar.”

“Artık ödüyorlar! Haydi, kaybedecek bir şeyin yok. Nasıl olsa bir süre sonra hayatta bile olmayacaksın. Göreceksin, çok rahatlamış hissedeceksin.”

Phueng masanın üzerinde duran silahı eline aldı:

“Anlaşma süresinin sonunda sana geri vereceğim.”

Silahın emniyetinin açık olduğunu görünce gülümsedi.

“Sanırım sana nasıl kullanıldığını da öğretmem gerekecek!”